

PONENCIA escrita pel Mtre. En Lluís Millet, membre de la Comissió d'Educació general, exposant a la esmentada Comissió la necessitat de recaptar de la Mancomunitat de Catalunya un auxili eficaç a l'obra dels orfeons de la nostra terra.

Fa vint-i-vuit anys que s'inicià a Catalunya un ressorgiment d'Art choral popular, d'una eficàcia artística, social i patriòtica indubitable. Quan l'admirable institució dels Chors d'En Clavé estava ja en plena decadència, va pendre forma entre nosaltres una modalitat nova de dit cant adequada al nou esperit que informava la Renaixença Catalana.

Es incontestable l'eficàcia artística, social i patriòtica de l'obra dels Orfeons de Catalunya. El cant és paraula viva i lluminosa que pren força en el misteri més íntim de l'esperit. El cant col·lectiu és abrandament de voluntats unides en l'harmonia; és amplificació sublim d'un sentiment estètic comú en esperits identificats en un ideal artístic, social o patriòtic. El cant col·lectiu popular té una modalitat la més extraordinària de fortalesa i sinceritat quan és adequat a l'esperit del poble i de la raça, i per això és un element, creiem nosaltres, el més eficaç per a afinar, educar i desenrotllar tot lo més íntimament noble de l'estament humil, que guarda en son si totes les forces, verges encara, de l'ànima humana.

Sempre el cant popular col·lectiu serà un element potent i admirable d'educació i expansió espiritual d'un poble. Però si aquest poble està en període de reconstrucció, si aquesta raça està en plena renaixença, amb la voluntat arborada per a assolir el ple espadiment; si per arribar al cim d'aquest noble ideal lluita terriblement contra l'egoisme de propis i estranys, contra els obstacles de l'obra morta que no camina, contra l'orgull, egoisme i estultícia del tradicional dominador; allavors, el cant col·lectiu és imprescindible; si no es té, s'ha de crear, i si ja es posseeix s'ha de fomentar, s'ha de alimentar amb tot auxili, no solament per a que no minvi, sinó per a que creixi immensament, abrandant així l'ànima de tot el poble en un sol cant, com un sol ha d'ésser l'ideal.

Sortosament a Catalunya ja el tenim el cant col·lectiu, i ja fa molt temps; i el tenim des de bon principi ben orientat; cant de raça, polint-se a compàs del progrés de l'art; vivificant-se amb el sentiment íntim que mou la Renaixença Catalana.

El tenim com cap altra terra el té. A l'estranger hi ha qui el té raquític per alimentar-se d'un art neulit de vida, pur artifici que sols serveix per a inflar en vanitat als cantaires. Hi ha qui el té sà i viu; però el verament popular resta tancat en el cercle de les veus d'home; les dones i els nois en són exclosos. En aquests països els chors mixtes sols els tenen amb caràcter artístic, per a les audicions de les grans cantates i oratoris. Aquí, a Catalunya, tenim el chor popular amb una orientació amplíssima; tota la família nostra hi canta: la mare, la donzella, el pare, el jovincell i fins els nois innocents hi fan sentir llur veu pura. Es tota la sang de la terra que clama harmoniosament l'afany del viure ple i conscient. I no cantem sols la cançó ingènua; que ens enfilem a les altes expressions místiques dels grans segles de la fe, i a les sublimitats dels genis que han dictat les subtileeses més profundes de l'ànima humana. Es una avidesa insaciable d'en-

lairar-se amunt tot peixant-nos en la sabor i aires enfortidors del terròs que ens dóna vida.

Però tot això representa un esforç violent i no adequat a les possibilitats que es posseeixen actualment per a mantenir aquest esforç. Això és com una inspiració momentània que no arribarà a la maduresa i decaurà prompte si no ve desseguida un ajut moral i material que correspongui a aquesta gran obra educadora. L'acció heroica no pot mantenir-se ferma llarg temps. El sacrifici continu acaba prompte en l'aixut de la secada. Cal bastir murs per a que les aigües no s'escampin i fertilitzin bona terra; cal esmerçar capitals per a que els obrers puguin obrir deus noves per a l'aliment de la rinada.

Tenim avui una vuitantena de corporacions que escampen el cant choral per les diverses comarques de la nostra terra, la major part de les quals corporacions són filles de l'entusiasme d'un sol home qui s'ha sentit posseït d'aquest nou lirisme, i amb abnegació, guiat per l'instint i per la fe del neòfit més que per l'experiència, ha acoblat unes quantes dotzenes de cantaires; altres orfeons són creats a l'escalf d'alguna societat patriòtica que cedeix als cantaires local i a vegades una petita ajuda material. Molts dels mestres no cobren retribució material de cap mena; altres reben una quantitat tan migrada, que fa pena l'esmentar-la; poquíssims els que són compensats d'una manera discreta. ¿Com és possible que amb aquests migrats mitjans de sosteniment pugui establir-se en nostres corporacions corals l'ensenyança tècnica de solfeig i vocalització precisa per a la interpretació dels diversos gèneres que es conreen i logrin amb facilitat correcció i perfecció? Tot es supleix per la gran intuïció dels nostres músics i cantaires, per la fe i entusiasme que obren les potències de mestres i deixebles, per l'empenta inicial que porten a dins totes les manifestacions de la nostra moderna renaixença.

Però amb aquesta defectuosa manera de treballar, amb aquest

apartament de les demés forces socials que haurien de prestar ajuda, la majoria dels orfeons porten vida penosa; molts decauen; bastants s'aguanten per la recança que fa abandonar del tot la gran il·lusió estimada, i els que porten una vida plena i relativament forta demostren els esplèndits resultats que aconseguiríem si qui pot i deu donés tot l'apoi necessari a aquestes populars institucions educadores de tot sentiment noble.

Aquest abandó és resultat de la incomprensió i — ¿per què no dir-ho? — de l'egoisme de la majoria de la classe poderosa en diner de la nostra terra. Incomprensió de la valor social, dignificant i perfeccionadora del cant popular col·lectiu. Incomprensió de la valor artística i patriòtica de l'orientació que ha pres la tasca del tipus orfeó de Catalunya. Egoisme del qui, adinerat poc ha, es troba lligat de cor a la part material del viure, no sabent dependre's de part dels guanys en bé de la dignificació dels humils, que, en darrer terme, resulta avalorament de tots els estaments socials i perfecció i equilibri de totes les forces que constitueixen l'organisme magne de la Pàtria nostra.

Però si, per les causes indicades, els elements particulars no saben apreciar i ajudar aquest element vigorós de cultura i educació, la institució que representa i és de fet l'expressió més alta i unificada de tot Catalunya, la Mancomunitat Catalana, creiem nosaltres no pot ni deu sotstreure's a vetllar, a fomentar i ajudar amb tota mena de mitjans l'obra aquesta que pertany tant al cor del nostre poble. Si la Mancomunitat no dóna l'exemple, fent ço que pugui per ella, ¿qui es pot creure obligat d'ajudar-la?

Si amb tan acert i alt esperit la Mancomunitat inicia, estableix i fomenta els estudis d'alta cultura, creant la pregonà jerarquia de la intel·ligència amb l'INSTITUT D'ESTUDIS CATALANS, ¿perquè, almenys, no ha de donar la mà a aquesta obra ja creada, ja obiradora de bellesa i que comença ja a ésser copiada per països estranys; aquesta obra que escalfa i regenera noblement

l'element primer de la societat nostra, l'estament humil que, al cap i a la fi, és amb la seva fermentació que deu acomplir-se la total resurrecció i dignificació de tot Catalunya?

Si l'obra dels orfeons encara s'hagués de crear, ¿quants sacrificis no valdria la pena d'esmerçar per a aconseguir-la! Ara que la tenim ben plantada i ufanosa, ¿perquè l'havem de deixar esmortuir per manca de l'ajut imprescindible?

L'autor d'aquesta ponència, al fer constar aquests arguments, com a conseqüència prega a sos companys de la COMISSIÓ D'EDUCACIÓ GENERAL vulguin fer-se'ls seus i en nom de tots exposar-los al Consell Permanent de la Mancomunitat, per a que, ja que la nostra Comissió no té encara especificats mitjans per a destinar a cap obra important, la Mancomunitat mateixa, directament, acordi la manera de protegir l'OBRA DELS ORFEONS DE CATALUNYA.

El que sotscriu prega també a la COMISSIÓ D'EDUCACIÓ en ple que demani a la Mancomunitat acordi subvencionar als Orfeons de Catalunya amb la quantitat de *vuitanta mil pessetes* cada any, quantitat que s'estima la més aproximada a les necessitats del moment, partint de l'enquesta que s'acaba d'efectuar i en relació amb el nombre d'orfeons existents.

Tots els orfeons de Catalunya estan units en una GERMANOR i representats per un Consell Permanent que fou nomenat en l'assemblea celebrada a Manresa l'any 1918. Aquest Consell, junt amb algun delegat o delegats de la Mancomunitat, podria estudiar i fixar la repartició de dita quantitat partint de les següents bases:

I. Tenint en compte el cens de població dels llocs on resideixen els orfeons i prenent experiència del nombre de cantaires que han arribat a reunir, podria fixar-se el nombre mínim de deixebles — nois, noies i homes — que haurien de rebre instrucció musical aplicada a les finalitats orfeòniques i determinar

la quantia de la subvenció en relació amb el nombre de deixebles.

II. Per a comprovar l'eficàcia de l'ensenyament rebut per aquests deixebles, deurien tenir lloc a fi de curs uns exàmens individuals a cada orfeó.

III. Com que aquesta ensenyança individual s'aplica principalment a les finalitats orfeòniques, deuria ampliar-se la prova d'estudi amb l'execució, per tota la massa coral, d'un chor mixte fàcil que seria solfejat a primera vista, i d'una obra a lliure elecció d'entre les que cada orfeó tingui de repertori.

IV. Com que l'ensenyament musical ha d'ésser la base del creixement i consolidació de l'obra dels orfeons, s'entén que les subvencions que s'atorguin solament podran destinar-se a remunerar als directors i mestres auxiliars, podent-se mantenir o variar la subvenció en els anys següents segons el moviment progressiu o estacionari dels chors.

Creiem nosaltres que, amb aquesta contribució de la Mancomunitat, la magna obra de l'art coral obtindria un gran impuls, ja que desapareixeria en gran part la misèria de mitjans actuals que fan témer, de no corretgir-se, una decadència i un esmortuïment general deplorable.

Vegi la Mancomunitat si pel bé de la cultura popular nostra pot fer aquest esforç, el qual no hi ha dubte serà recompensat per un progrés intens de la dita cultura i per l'agraïment de tot cor aimant de Catalunya.

LLUIS MILLET.

11 de juliol del 1919.

Ponencia

escrita per En Elis Millet, membre
de la Comissió d'Educació ge-
neral, de la Mancomunitat de
Catalunya exposant a la
dita Comissió la necessitat
de recaptar de la Mancomuni-
tat ^{de Catalunya} ~~una~~ ^{auxili} ~~específica~~ específica a l'
obra dels Orfeons ~~de Catalunya~~
~~nostra terra~~.

Fa vintivuit anys que s'ini-
cià a Catalunya un ressuscitament
d'art i moral popular, de una
eficàcia artística social i patriòti-
ca incontestable. Quan la admi-
rable institució dels cors d'En Clavé
estava ja en plena decadència, va
pendre forma entre nosaltres una
modalitat nova de dit ^{cant} ~~adeguada~~
al nostre esperit que informa-
va la Renaixença ^{catalana} ~~de la nostra~~
Catalunya

És incontestable la' eficacia
artística social i patriótica de
la' obra del artesón a Cata-
lunya. El cant és paraula
viva i lluminosa que pren for-
ça en el misteri més íntim del
esperit. El cant colectiu és
abundament de voluntats uni-
des en harmonia; és amplificació
múltipla d'un sentiment ^{estètic} comú
en l'esperit i identificat, ^{en un ideal}
~~artístic, social o patriòtic.~~
~~múltipla sentiment estètic.~~ El cant
colectiu popular té una modalitat
la més extraordinària de fortaleza
i sinceritat que es adequat
al' esperit del poble i de la raça,
i per això és un element, crei-
em nosaltres, el més eficaç pera
afinar educar i desenvolupar tot
lo més íntimament noble

de la classe humil, que guar-
da en son si' totes les forces, ver-
ges encara, de l'anima humana.

Sempre el cant popular co-
lectiu serà un element potent
i admirable d'educació i expan-
sió espiritual de un poble. Pe-
ro si aquest poble ^{està} en perio-
de de reconstrucció, si aquesta ra-
ça ^{està} en plena renaixença,
amb la voluntat arborada per a
~~ser~~ ^{arolar} ~~col·lectiu~~ el ple expandi-
ment; si per a arribar al cim
d'aquest noble ideal lluita
terriblement contra l'equi-
ve de propis i estrangers, contra els
obstacles de l'obra morta que
no camina contra l'orgull, equi-
ve i estultícia dels tradicionals
dominadors; allavors, el cant

4
collectiva es imprescindible;
vivó es té, i ha de crear;
i ja's, posseir i ha de fo-
mentar, i ha d'alimentar amb
tot auxili; no volament per
que no minui, vivó per a que
cresci immensament, per a
abrandar ^{així} l'ànima de tot el
poble en un sol cant, com
un sol ha d'ésser l'ideal.

Sortosament a Catalunya ja'l
tenim el cant col·lectiu, i ja fa molt
temps; i el tenim des de bon prin-
cipi ben orientat; cant de raça,
pulintre a corapi del propi del
art; ^{vivificantre amb el} ~~vivó~~ al sentiment íntim
que mou la Renaixença Catalana.

El tenim com cap altre terra el
té. Al'extranger, hi ha qui'l té
deguít per alimentare d'un art
neulit de vida, per artífici, que

vol, venenx per a inflar en va-
 ritat als cantaires. Hi ha qui's
 se va i viu però el verament
 popular resta tant en el cercle
 de les veus d'home, les dones
 i els nens en son exclusor. En
 aquest país, els chors mixtes
 vol els tenen amb caràcter ar-
 tístic, per a les audicions de les
 grans cantades i oratoris. Aquí, a
 Catalunya, tenim el chor popular
 amb una orientació amplíssima;
 tota la família nostra hi canta, la
 mare, la donzella, el pare, el
 començat i fins els nens innocents
 hi fan sentir la llur veu pura.
 És tota la sang de la terra que
 anima armoniosament l'espai
 del nostre ple i consciència. I no
 cantem sols la canció ingènua
 que ens ensenya a les altes expres-
 sions místiques dels grans reles
 de la fe, i les sublimitats dels

gloris que han dictat les sub-
tileres mes profundes de l'òmi-
na humana. Es una avidesa
insaciabile d'enlilarre annuit, de-
tot pleixent-nos en ~~el~~^{la} sabor i
aïes embortidors del terros que is
dona vida.

Pero tot això
representa un esforç
violent i no adequat a les posi-
bilitats ~~de exercici~~ que s'poden
fer actualment per a mantenir un
great effort. Això és com una
inspiració momentànea que no
arribarà a la maduresa i
decaurà prompte i si no ne der-
regués un ajut moral i ma-
terial que correspongui a aque-
sta obra educadora. La acció
heroica no ^{pot} mantenir-se ferma llun-
temps. El sacrifici continua en-
caba prompte en l'ajut de la
recada. Cal bastar mass per a

7
que les aigües no s'escampin
"pütilitrin bona terra"; cal es-
vessar capitals pera que els om-
bres puguin obrir deus no-
ves pera l'aliment de la rin-
ada.

Ferim avui en nostra terra una
veritadera de incorporacions, qu'escam-
pen el cant moral per les diferen-
tes regions de nostra terra, la ma-
jor part fides del entusiasme d'un
sol home qui s'ha sentit posseït
de aquest nou lirisme i amb algun
abnegació, quíat per l'instint i per
la fe del neítat més que per la
experiencia, ha acoblat unes quan-
tes dotzenes de cantaires, altres ar-
fons son creats al escalf de al-
guna societat patriótica qui cedeix
als cantaires local i a voltes una
petita opeda material. Molts dels

dels mestres no cobren retribu-
 ció material de cap mena; al-
 tres ~~reben~~ ^{reben} una quantitat tant miga-
 da, que la pena l'ementalla; po-
 quíssims ~~són~~ els que són re-
 compensats de una manera di-
 recta. ¿Com és possible que
 amb aquests migats mitjans
 de sosteniment pugui establir-se
 en nostres corporacions morals ~~una~~ ^{la}
 ensenyança tècnica de valors
 i de vocalització precisa per a
 que la interpretació dels diferents
 gèneres que, cultiven concenhem
 i atengim amb facilitat correc-
 ció i perfecció? Tot se 'mpleix
 per la gran intuïció dels nostres
 músics i cantaires, per la fe i
 entusiasme que obren les potens-
 cies de nostres i deixebles, per
 la empena inicial que portem a
 dir tals les manifestacions de la

Notre moderne renaissance.

Però amb aquesta defectuosa
manera de Treballar, amb aquest
apartament de les dèries forces so-
cials que hauríem de prestar la
judà, la majoria dels orfeons por-
ten vida penosa; molts de
cauen; bastants ~~ni~~ agraïten
per la recança que fa l'abandó-
nar del tot la gran il·lusió esti-
mada, i es que porten una vi-
da plena i relativament feta
demostran els ~~que aconseguirien~~
explícit resultat que aconse-
guirien ~~ni~~ qui pot i deu
donques ~~tot~~ l'apoi ^{necessari} ~~de~~
a aquesta ^{populació} institució educadora
de tot venturament noble.

Aquest abandó és resultat de la
incomprensió i perquè no dirho, del
egoisme de la majoria de la classe po-
blon ~~en~~ ^{en} d'aquí de nostre terra. Incompren-
sió de la valor social, dignificant i per

peccionadora del cant popular co-
lectiu. Incomprensió de la valor ar-
tística i patriòtica de la orientació que
ha pres la farsa del tipus orfeo
de Catalunya. Equisme del
que, a diners de pen, ~~no sab~~
se troba lligat de cor a la part
material del viure no sabent
despendre de part de lo guanyat
en be de la dignificació del hu-
mil, que, en últim terme,
resulta avalorament de tots ls
classes socials i perfecció de la
i equilibri de tots ls forces que
formen l'organisme magne de la
Pàtria nostra.

Pero ^{per les causes indicades} ni ^{est} element ^{particulars} particulars
no saben apreciar i ajudar aquest
element vigorós de cultura i educació,
~~per les causes indicades~~ la institució que
representa i és de fet la expressió
mes alta i unificada de tot Catalunya,
la Mancomunitat Catalana, veiem
nosaltres, no pot ni deu sotstreuere

11
a vetllar, a fomentar i ajudar amb
tota classe de mitjans la obra
aquesta que pesa tant al cor del
nostre poble. Si la Mancomunitat
no dona l'exemple, sent co que
puguem per ella i qui's pot
creure obligat d'ajudar-la?

Si amb tant acert i alt esperit
la Mancomunitat ~~ha~~ inicia, fomenta
estableix i fomenta els estudis
d'alta cultura, creant la
pregona gerarquia de la intel·ligència
amb l'Institut dels estudis catalans,
i perquè no ho fa al menys, no
ha de donar la ma a aquesta
obra ja creada, ja obradora
de béllens i que comença ja a
esser copiada per països estrangers,
aquesta obra que esculpe i regenera
noblement l'element primer
de la societat nostra, la classe humil
que, ^{al} cap a la fi, es amb la seva re-
mentació que deu aconplir-se la
total resurrecció i dignificació de
tot Catalunya?

Si ~~la~~ abia dels orfecors encare
 i' ha mes de crear, i quant sacri-
 ficiis no valdria la pena d'embar-
 rar per a aconseguir-la! Ara que
 la tenim ben plantada i una
 hora, i perquè l'home de de-
 rar esmortinix per falta manca
 del ajut imprescindible?

L'autor d'aquesta ponencia, al fer constar
 aquest argument, presa com a consequen-
 cia presa a los companys de la
~~Comissió General d'Educació~~ que
~~vulgan~~ Comissió d'Educació
 General vulgan fer els propis
 i en nom de tot exposarlos
 al Consell directiu de la Mancom-
 unitat, per a que ja que la
 nostra Comissió no te encare or-
 ganitzats mitjans per a latinar
 a cap abia important, la Mancom-
 unitat mateixa, directament, o
 cordi la manera de protegir l'obra
 dels orfecors de Catalunya.

El que s'otorga prego també a
 la Comissió d'Educació en ple que
 s'acordi demanar a la Mancomuni-
 tat acordi subvencionar als Orfens
 de Catalunya amb la quantitat a-
 nyal de vingenta mil pessets. ~~Es-~~
~~tant units tots els orfens amb~~
~~una~~ Germanors del orfens de
 Catalunya representats per un
 Consell directiu que fou nomenat
 en la assemblea celebrada a Man-
 rila l'any 1918, aquest consell junt
 amb algun delegat de la Mancomu-
 nitat podria explicar la repartició
 de dita quantitat segons les nece-
 sitats, antiguitats i treballs de
 les corporacions existents, entenent-se
 que les subvencions que s'atorgessin
 solament se podrien destinar a
 remunerar als directes i mestres an-

X quantitat que s'estima la més aproximada a les necessitats
dels moments partint de la cuberta ^{predicada} efectiva i en rela-
~~cion~~ ^{cion} amb el nombre d'orfeus existents.

Atttt

Tots els orfeus de Catalunya estant units en una
germanor i representats per un Consell Direc-
tiu que fou nomenat en l'assemblea cel-
-lebrada a Manresa l'any ¹⁹¹⁸ ~~1917~~. Aquest Consell,
junt amb algun delegat o delegats de la
mancomunitat, podria ~~estudiar~~ ^{estudiar}
i ^{fixar} la repartició de dita quantitat partint dels
següents bases:

1.ª - Tenint en compte el cens de població
de les llares on resideixin els orfeus i
prenent experiència del nombre de cantai-
-rs que han arribat a renús, podria ~~establir~~
~~establir~~ fixar-se el nombre mínim de dei-
-xebles, noies, noies i homes, que haurien de rebre
instrucció musical aplicada a les finalitats
afecionades i determinar la quantia de la

2

Subvenció en relació amb el nombre de deixebles.

2^a - Per a comprovar la eficàcia del ensenyament rebut per aquests deixebles, hauríem de saber ^{devrien tenir} ~~hauríem~~ lloc a fi de uns uns exàmens individuals a cada orfeó.

3^a - Com per aquesta ensenyança individual se aplica ^{principalment} ~~exclusivament~~ a les finalitats orfeòniques, ^{devria ampliar-se} ~~s'aplica~~ la prova d'estudi amb l'execució, per tota la massa coral, d'un chor mixte fàcil ^{que seria} ~~a primer~~ d'afegir a primera vista i d'una oïra a ^(cada orfeó).

Quina elecció d'entre les que tinguin de repertori.

4^a - ^{com per l'ensenyament musical ha d'entendre} ~~S'entén~~ ~~per les subvencions~~ ~~per satis~~.
Del creixement i consolidació de l'obra dels orfeons,
s'entén per les subvencions que s'atorguin
solament podran destinar-se a remunerar
als directors i mestres auxiliars, pagant-se
mantenir o avariar la subvenció en les

2
avec séjourns de jour et mouvement pro-
-gremin ou stationnaires des chos. ~~Q~~

~~Q~~

vilars, devent establir-se una ins-
pecció en el terrenall artístic
de cada orfeó per mantenir o
variar la subvenció en els anys
següents segons el moviment
progressiu o estacionament dels
chors.

Per a evitar gelosies i reclama-
cions caldria plantejar un regla-
ment en una reunió de delegats
de tots els orfeos, en el qual
s'hui establirien clarament les
condicions relatives per a rebre
la subvenció més o menys pu-
jida

✱ Moraltas creiem que, amb aquesta
contribució de la Mancomunitat, la
magna obra del art choral rebria un
gran impuls, ja que desapareixeria
en gran part la miseria de mitjans
actuals que han fet que de no

Corregirre, una decadencia i
un amortuiment general
deplorable.

Vege la Meneuamentat ni pel
be de la cultura popular nostra
pot fer aquest esforç que ~~serà~~
~~estimant~~ com el qual no hi ha
dubte ~~serà~~ l'acompanyat per un
molt més interès en la cultura po-
pular i per l'apalissament
de tot cor ciutadà de Catalunya.

Juan Vellat

Julial 1919

JOSEP BARÓ GÜELL
MÚSIC

PUJADA DE SANT FELIU, NÚM. 17

GIRONA

Lr. Joan Llongueras.

Barcelona.

Girona, 26 Janyer de 1936.

contesta
17/2/36

Molt Lr. meu i amic: sento tenir d'escriure-li nomament
per a demostrar-li la nostra estranysa de que encara no ens ha-
gin sigut retornades les fotografies que nostre oncle 'Canti de
Pàtria' vam enviar-li a petició seva, doncs a mes a mes d'haver
li escrit dues vegades, el dia 27 del pasat Desembre vaig estar al
Palau de la Música Catalana, i no havent-li trobat a V. vaig
encarregar a son fill que hi estava assaïfent, que li trans-
metés el meu prec de que us fessin retornades tot seguit, i com
que a pesar dels molts dies transcorreguts no habem rebut ni
les fotografies ni contestacio seva, es per això que li pego que
contesti a volta de correu, dient-me quin dia i hora podrem

per venir el recader de Girona L. Comas. a recollir-les al Palau
de la Música Catalana. Moltíssim en la necessitat de que'm
conteste tot seguit. per la raó de que'ls companys de la Junta
d'ua no volien deixar les comentades fotografies per a que
figueren a l'efectuada exposició, per el molt amoind que
reportaba. el treuen les i posar-les novament als aparats, i pos-
tal de complaure a V^a quasi vaig imposar-me, i clar està. de
no seros retornades tot seguit quedarien malament
V^a i un servidor. cosa que debem evitar.

Perdoni la molestia, i mani a son afu amic
i S.^t en Josep Baró Girell

P.D. a tots les fotografies hi anava el segell de l'ofici

